

Pastirci.

III.

Ni bila majhna čast za Tilko in Nandka, ko sta drugi dan sestavljala jaslice. Saj so se lahko na prste jedne roke seštele tiste hiše, ki so se mogle ponašati z jaslicami. Cerkvénik Martinek jih je imel, Figarjevi, Matevžkovi in Mlakarjevi, sicer pa nihče ne v vasi. Seveda je bilo treba precèj truda, in sama bi ne bila izvršila vsega, da nista imela več pomagačev svoje starosti iz sosednjih hiš in da niso oče jima kaj popravili, kjer je bilo treba. Celó stari hlapec Jernej je hotel izrezovati pastirce, pa ni se mu sponeslo. »Slamo znam rezait, slamo! Papir pa ni za-me«, tako godrnjajoč je prepustil vso stvar pridni deci.

Tilka je bila vže zdavna izrezala tiste drage pastirce, ki so jih bili včeraj kupili oče. Nandek pa se je mej tem ukvarjal s sv. družino, in pri tem delu je Tilki večkrat pokazal, kako se Jezušček smeje, kakor ji je bil obljubil jeseni na vrtu. Zatrjeval je tudi sedaj, da Jezus se ne more jeziti. Rada ali nerada mu je morala pritrditi.

Ko je jel Martinek ob treh popoldne pritrkavati, bile so jaslice dovršene. Le Tilka je predstavila še nekatere pastirce na primernejša mesta. Nandek in drugi otroci so pa stali pred jaslicami občudovaje jih. Marsikdo se je na tihem kesal, da jih ni doma sam napravil. »A prihodnje leto, tedaj gotovo«, sklenil je v svojem srcu.

Kmalu se je raznesla po vasi novica, da ima Andrejčkov Nandek jaslice že napravljene. Govorilo se je tudi, da še celó Martinek nima tako lepih, nego on. Zato pa je prihajalo k njemu vedno več otrok, ki so radovedno povpraševali sedaj po tej, seda po drugi stvari pri jaslicah.

»Tilka«, izpregovori Oplankova Anica, »kaj nosi pa tista deklica v predpasniku na levi strani hlevčka? Ali niso cvetlice?«

»Seveda so«, odgovori Tilka pristopivši k Anici. »Le poglej jih bližje! Vidiš, kako so lepó rdeče? Jezuščku jih nese, da mu s tem izkaže svojo ljubezen.«

»Ojej, se že spominjam, Tilka! Ravno sinoči so brali oče v neki knjigi, da rastó tudi sedaj še v sveti deželi take rdeče cvetlice, pa še neki dosti jih je. Podobne so našim velikonočnicam.

»Tilka«, povprašuje Aničin bratec Eljko, »kaj pomeni pa tisti grad, ki ima toliko zvonikov in cerkvâ? Le poglej! Tisti-le, ki stoji prav tam v kotu.«

»To ni grad, ampak mesto Jeruzalem, kjer je Jezus učil Jude in čudeže delal.«

»Sedaj pa že vem. Kaj ne, da je bil Jezus v neki cerkvi tega mesta — v šoli, ko je bil malo večji nego jaz? Pa pravijo, da je bolje znal krščanski nauk, nego oni gospodje učitelji. Bog vé, če bom jaz kedaj tako učen. Potem bi se šel pa rad učit za gospoda v mesto.«

»Prav imaš, Eljko. Vse je bilo tako.«

»Seveda je bilo. Saj to tudi jaz vem«, ugovarja Nandek Eljku. »Toda tako ošaben pa tudi ne smeš biti! Kaj misliš, da boš res tako učen, kakor Jezus? Saj je bil Bog. Kaj si pa ti? Še črke *a* ne poznaš v abecedniku!«

»Dobro si povedal«, pritrdi mu Tilka. »A ti, Eljko, ne bodi hud! Ozri se na pastirce pred hlevcem! Ali zapaziš, kako so ponižni in da z odkrito glavo in na kolenih klečé molijo božje Dete? Tudi mi moramo biti pohlevni, da se Jezušček ne zjoka v jaslích.«

Te besede so potolažile Eljka, da se ni očitno maščeval nad Nandkom na kakoršen-koli način.

Opaldarjev Jakec pa se je mej tem čudil staremu možu s plešasto glavo in s sivo redko brado, ki je nesel opiraje se na dolgo grčevko v hlevček jagenjčka. A bratec Tone je pripomnil, da v sveti deželi vendar ne more biti tako hudo, kakor mu je malo preje zatrjeval Nandek. Videl je namreč na potu iz Jeruzalema žensko, ki je nesla na hrbtu zvrhan koš debelih rumenkastih jabolk. Kjer pa rastó tako lepa jabolka, tam ne more biti preslabo, domišljeval si je. Povprašati je mislil še Tilko, kaj drži v rokah tisti angelj nad hlevčkom, pa prevpil ga je Zalikin bratec Jožek rekoč:

»Oh, Zalika, koliko živine ima tisti črednik, ki stoji ondi-le s piščalko v ustih pod drevesom. Naš

črednik je nima nikoli toliko. — Jej! šele sedaj vidim, da mu je vzel drugi pastir ovčico in jo zadel na ramo. Če se izvé, gotovo ga bodo hudo kaznovali ali pa celó umorili.«

Zalika ga zavrne:

»Saj je ni ukradel. Gotovo je ta čreda lastnina obeh pastirjev. Tisto ovčico pa nese sveti družini, da ž njo počasti novorojenega Zveličarja.«

»Imaš že prav. Z druge strani nese pa mlada ženska v rokah dva bela golobčka. Menda ju bo dala tudi Jezusu.«

»Seveda. Ali pa veš, kaj pomenijo beli golobčki?«

»Ne vem, ne.«

»Nedolžnost in pohlevnost pomenijo. Tista ženska mora biti tudi nedolžna in pohlevna, ker gleda tako ljubeznivo proti Betlehemu. Gotovo se veseli, ker bo kmalu videla Jezusa. Jaz bi se tudi tako veselila, če bi vedela, da kmalu prejmem Jezusa v sv. obhajilu.«

»Saj ga bomo kmalu, Zalika! Moja mati so to izvedeli od g. kateheta. Kaj ne, mati?«

»Boste, boste, le pridne morate biti«, govoré mati, ki so na mizi pripravljali za božične praznike medene povitice. Gospod katehet so rekli, da opravite prvo sv. obhajilo, če preje ne, vsaj v spomladnem času, ko se začujejo prvi veseli glasi ljubih tičic in pokažejo ponižne vijolice svoje modre glavice iz tal.«

»To bo veselje, Tilka, Anica! Juhu! Jezušček se nam bo ravno tako smehljal, kakor se sedaj v teh-le jaslicah«, govori Mlakarjeva Franica.

Kaj radostna novica je bila to za deklice, ki so se pripravljale na prvo sv. obhajilo. Še jedenkrat lepše so se jim dozdevale jaslice. Vzdihnile so globoko k božjemu Detetu srčno slaveč Boga z angeljci vred: »Slava Bogu na višavah!« Želele so iz celega srca, da bi se jim veseli božični čas izpremenil v zanje še veselejši spomladni čas.

»Kaj naj podarimo pa mi danes Jezusu? Jagenjčkov in golobčkov nimamo; tudi cvetlic ni sedaj nič«, opomni Tilka žalostno tovarišice in tovariše, češ, Jezus

nam napravlja vedno dosti veselja, mi mu nimamo pa skoraj ničesar podariti.

»Pa zapojmo kako božično pesen! Ve: Tilka, Anica, Zalika in Franjica boste pele prvi glas, jaz, Eljko in Jakec pa drugi. Juhé! to bo veselje!«

Tako nasvetuje navdušeni Nandek.

»Zapojmo, zapojmo!« glasi se od vseh strani.
Kmalu se začuje tista:

»Široko odprta nebesa
Pastircem svetlobo dajó,
Z visokega sliš'jo ušesa,
Kak' angelji glor'jo pojó.« itd.

And. Širaj.

Kako zna Anica brati?

Huduje se Anica včasih,
Da solze ji vró iz očíj.
Zaklenjena skrinja pod streho
Orehov polna stoji.

Ves dan premišljuje o skrinji,
O skrinji sanja vso noč, —
Kedo bi verjel, da orehi
Imajo toliko moč?

Za materjo Anica hodi,
Za krilo jih vleče ves dan:
»Vsaj dva oreha mi dajte!«
A prošnja in jok je zaman.

Zlovoljni jo karajo mati:
»Zakaj ti naj dam, samopaš?
Vse leto učiš se že brati,
Pa zdaj še kaj prida ne znaš.«

»Orehov po tleh le vrzite,
In hitro dam vam dokaz,
Da nihče tako na svetu
Ne bere, kakor znam jaz.«

Greg. Gornik.